

L'Ajuntament de Terrassa paralitza l'agenda institucional després de conèixer la sentència de l'1-O

En una Junta de Portaveus extraordinària, els partits debaten la possibilitat de fer una declaració unitària

Junta de portaveus extraordinària per la sentència de l'1-O. | Anna Mira

Després que l'alcalde de Terrassa, Jordi Ballart, hagi fet una compareixença institucional on ha assegurat que la sentència que s'ha fet pública aquest matí i que condemna als presos independentistes, "marcarà un abans i un després", s'ha reunit la Junta de Portaveus d'urgència on s'ha decidit aturar l'agenda institucional de l'Ajuntament.

Hi han assistit representants de tots els partits, menys de Cs, que ha declinat la invitació perquè ho ha considerat una reunió de "propaganda independentista". En concret, el partit taronja ha emès un comunicat on explica que "els seus regidors no assistiran a juntes o plens extraordinaris que han estat convocats únicament per a qüestionar, reaccionar o posicionar-se sobre la sentència del judici del procés, dictada pel Tribunal Suprem".

Els partits al govern, la portaveu de Tot per Terrassa, Núria Marín, i d'ERC-MES, Isaac Albert, han informat que només se seguirà amb aquelles comissions informatives "en funció dels temes

per la seva governabilitat". Així, la Comissió informativa de Cicles de Vida queda suspesa i la de Territori i Sostenibilitat es farà. "Tots els temes que puguin esperar pel pròxim ple municipal, esperaran", han explicat.

Així, l'agenda institucional de la ciutat es veurà afectada com a mínim aquesta setmana per l'excepcionalitat del moment.

Terrassa és una de les ciutats més afectades per la sentència ja que un dels condemnats és el terrassenc, Josep Rull, exconseller i regidor de la ciutat. Per això, en la comissió també s'ha debatut la possibilitat de fer una declaració de ciutat "que ens pugui unir pensant amb en Josep", ha puntualitzat Albert.

Per la seva banda, el portaveu dels socialistes i exalcalde, Alfredo Vega, ha manifestat que "a nivell humà li donem tot el suport i escalf" però també ha volgut deixar clar que "en principi en una democràcia les sentències són per acatar-les".

El portaveu de Junts per Terrassa, Miquel Sàmper, ha fet públic que tant ell com la Meritxell aparquen la vida política *sine die*. En aquest sentit, ha informat que farà acte de presència al ple i a les comissions que calgui però "no em veig amb la capacitat de seguir amb la política pura i dura". Sàmper també ha demanat al govern que li agradaria que la ciutat mostrés "l'excepcionalitat del moment".

Abans de la Junta de Portaveus, el líder republicà ha expressat que la sentència "ens allunya molt, massa, de la política i per tant de les solucions". "La política no es pot fer als jutjats ni als tribunals", ha explicat Albert qui també ha dit que "és una sentència absolutament venjativa d'un estat que no reconeix la seva diversitat".

El primer tinent d'alcalde també ha dit que "Terrassa és una ciutat que no ha de mantenir-se al marge del que passa al país i fem una crida a la calma i a la tranquil·litat però fem una crida perquè la gent surti al carrer".

[despiece]**Les penes, desglossades**

Oriol Junqueras

Sedició i malversació

13 anys de presó i 13 anys d'inhabilitació

Carme Forcadell

Sedició

11 anys i 6 mesos de presó i 11 anys i 6 mesos d'inhabilitació

Jordi Sànchez

Sedició

9 anys de presó i 9 anys d'inhabilitació

Jordi Cuixart

Sedició

9 anys de presó i 9 anys d'inhabilitació

Joaquim Forn

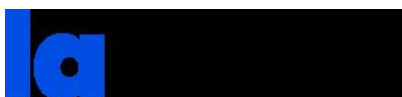
Sedició

10 anys i 6 mesos de presó i 10 anys i 6 mesos d'inhabilitació

Jordi Turull

Sedició i malversació

12 anys de presó i 12 anys de malversació

Raül Romeva

Sedició i malversació

12 anys de presó i 12 anys de malversació

Dolors Bassa

Sedició i malversació

12 anys de presó i 12 anys de malversació

Josep Rull

Sedició

10 anys i 6 mesos de presó i 10 anys i 6 mesos d'inhabilitació

Carles Mundó

Desobediència

Multa de 10 mesos i 1 any i 8 mesos d'inhabilitació

Meritxell Borràs

Desobediència

Multa de 10 mesos i 1 any i 8 mesos d'inhabilitació

Santi Vila

Desobediència

Multa de 10 mesos i 1 any i 8 mesos d'inhabilitació

[/despiece]

Quatre mesos per elaborar la sentència

El procés, un dels més rellevants de la democràcia espanyola, va quedar vist per sentència el 12 de juny del 2019, donant pas a una resolució que molts asseguraven que ja estava escrita, però que materialment ha trigat quatre mesos a cuinar-se. Després de 52 sessions al Tribunal Suprem, Marchena -el president de la sala segona i penal de l'alt tribunal- n'ha estat el ponent, i ha estat també la persona que ha vetllat per l'acord dels sis magistrats que l'acompanyaven a la sala.

El debat entre els jutges s'ha centrat, bàsicament, sobre el concepte de violència que va intentar apuntalar la Fiscalia -fins i tot refent la interpretació d'aquest concepte- per justificar la rebel·lió. D'aquesta manera, el ministeri públic va elevar a definitives penes de fins a 25 anys de presó per a Oriol Junqueras, 17 per a Jordi Sànchez, Jordi Cuixart i Carme Forcadell, i 16 per a cadascun dels membres de l'anterior Govern.

El fiscal Javier Zaragoza va arribar a dir que s'havia realitzat un "cop d'Estat" i va parlar de "violència física", però també -i aquesta vegada adreçada als milers de votants de l'1-O- de "violència ambiental". Una descripció que van compartir els diferents agents de la Guàrdia Civil i la Policia Nacional espanyola que van desfil·lar com a testimonis.

Durant les denses sessions de matí i tarda al Suprem, però, l'ús de la violència va generar certs dubtes. Si bé aquesta era la tesi de la Fiscalia i de l'acusació popular exercida pel partit ultradretà Vox, el punt de vista de l'Advocacia de l'Estat va acabar sent considerablement diferent. Rosa María Seoane, que al llarg dels quatre mesos s'havia alineat amb la resta d'acusacions, va optar per la sedició, i en l'exposició de les seves conclusions, va afirmar de manera clara que no hi havia hagut violència, sinó "ús de la força". Va admetre que durant l'1-O s'havia fet "notori i evident l'alçament tumultuari", que és un dels elements principals del tipus de la sedició.

En allò que totes les acusacions es van posar d'acord va ser en la convergència estratègica entre el Parlament, el Govern -també els Mossos d'Esquadra- i la ciutadania per aconseguir la realització del referèndum i la posterior declaració d'independència al Parlament el 27 d'octubre del

2017. Va ser en aquest punt que les acusacions van intentar justificar també el delictes de malversació, assegurant que l'executiu de Carles Puigdemont havia usat fons públics en les accions que envoltaven la votació. Ni la prova testimonial, ni la pericial, ni tampoc la documental van poder ratificar de forma concloent aquests fets, i l'únic que va ser assumit per part d'algunes defenses va ser un cert grau de desobediència a les advertències del Constitucional.

La defensa d'una causa política

Mentre que les acusacions van voler deixar clar, des del primer moment del judici, que no es tractava d'una causa política, les defenses i els acusats ho van clamar fins l'últim moment, incloent l'ús de l'última paraula. Aquest va ser un dels moments més esperats del períple judicial, ja havent exposat tot el material probatori, perquè els líders independentistes van aprofitar la darrera possibilitat per parlar -abans de tornar a la presó- per defensar la seva innocència i la necessitat de l'absolució.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=dlbpIVFb_zE

Uns al·legats en què, altra vegada, no només van ratificar el seu discurs, sinó també el seu tarannà polític, i que en el cas de Cuixart va concloure amb una asseveració: "Ho tornarem a fer". Els acusats van advertir que el sentit de la sentència marcaria jurisprudència en matèria de drets fonamentals i mesuraria el nivell de democràcia de l'Estat. Així mateix, van repetir que es consideraven presos polítics en una causa eminentment política, com també van descriure els tres exconsellers en llibertat provisional -Carles Mundó, Santi Vila i Meritxell Borràs-, per a qui la Fiscalia demanava set anys per desobediència i malversació.

L'exconseller d'Interior Joaquim Forn també va desvincular l'activitat política de la dels Mossos per promoure l'1-O -un fet que també es valorarà al judici previst per a principis del 2020 contra el major Josep Lluís Trapero i la cúpula de la policia catalana-. I l'expresidenta del Parlament Carme Forcadell va apel·lar al dret a debatre i a la inviolabilitat parlamentària dels diputats a la cambra catalana. Segons Forcadell, la Fiscalia l'acusava per la seva "trajectòria política" dins l'ANC i no pels seus actes, com demostra el fet que ha estat l'única membre de la mesa jutjada al Suprem -i no al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya- acusada de rebel·lió.

Cap a Europa

Durant tot el judici, els arguments i les estratègies de les defenses van ser disperss, tot i que van aconseguir entrelaçar-se per avançar en una mateixa direcció. Des d'argumentacions més polítiques a altres més tècniques que posaven en qüestió el relat de les acusacions i preguntaven per què no s'havia activat l'estat de setge. La declaració d'independència, van argumentar els líders independentistes, va ser política.

Ara s'obre una nova fase. Després de la resolució arribaran els recursos, i amb aquests s'emplaçarà Estrasburg. La presó continuarà, la causa s'internacionalitzarà i Europa haurà de marcar els límits de la jurisprudència en matèria de drets humans. La porta del Suprem es tanca però en continuen altres. El judici a l'independentisme continua.